

“НЕПЕРАМОЖНАЙ ПОЎНІ ЗЗЯННЕ”

ВЯСНОВЫ ВЕЦЕР

Паўночны вецер
Дзьме штосілы!
Я не баюся:
Ён мне мілы.

Ірве плашчы,
З рук — парасоны...
Я не крыўдую:
Улюбёны!

Не захінаюся —
Дурэю,
Бо веру,
Што не захварэю,

І шью ветру
Адкрываю:
Цалуй-мілуй —
Цябе кахаю!

СОНЦА І ПОЎНЯ

Што нас усіх — усіх! — яднае?
Бог і прырода маладая.
І тое залатое сонца,
Чыё віно мы п'ем бясконца...

А ноччу ўздыдзе, як каханне,
Непераможнай поўні ззянне!
Перад прыродаю і краем
Мы вінаватыя (і знаем).

БІБЛІЯТЭКА

Расці, як сад, красуй, як кветка,
Збірай сяброў, бібліятэка!
У гэтай сферы-парадызе
Служыць далей я буду кнізе.

ВЯЛІКДЗЕНЬ

Мякіш жоўты, разынкі, мак —
Пакрышыліся.
Шызы голуб і чорны грак
Пасварыліся.

Голуб, горада валадар, —
Дзяўбці кінуйся.
Чорны грак, грозны неба дар, —
Біцца рынуўся...

Я ішла, разамкнуйшы круг,
З дому ў вечнае.
І — убачыла гэтых двух
Пад алешынай.

Як эмблема, як сімвал, як
Непарушнае —
Шызы голуб і чорны грак:
Беларусь мая.

ДАГЭТУЛЬ МНЕ ЯШЧЭ ЦІКАВА

Узрост
Свае дыктую ролі:
“Такой —
Не буду ўжо ніколі...”

Я толькі сведка
І глядач,
Чужога запісу
Чытач.

Дагэтуль
Мне яшчэ цікава,
Што злева,
Спераду і справа.

Але ўсё больш маўчу,
Як сяду,
Бо ўспамінаю дні,
Што ззаду.

МОЙ ЦЕНЬ

“Добры вечар! —
Сказаў мне цень. —
Я вярнуўся...
Ці — добры дзень?..”

Я адсунула
Штору ўбок:
“Добры дзень...
Тым, што ты не ўцёк!”

Я чакала цябе
Усю ноч,
Не прыжмурвала
Шэрых воч...”

“Шчэ не вечар”, —
Зрабіў ён крок.
Адно цела.
І слых. І зрок.

СВЯТА

Як матылька, не накалолі
Мяне іголкай на кардон.
Тваёй не буду я ніколі
Лімонніцай — да скону дзён!

Чаго тут болей: крыўды? свята?
Іду расшпіленая ў дождж.
На святы красавік багаты.
Хай гэта будзе свята, што ж!